

[J. P. Larsen.]

og hvis den Slags Forslag kan gennemføres indenfor den givne finansielle Ramme, er der ikke nogen Grund til at tro, at saadanne udmærkede Raad ikke vilde blive modtaget.

Men naar man har bebrejdet os, at vi fra vor Side har argumenteret noget for summarisk, saa maa jeg sige, at denne Bebrejdelse falder i nogen Grad tilbage paa de ærede Ordførere, som har rettet Bebrejdelsen, naar de i deres Kritik ganske summarisk siger: Disse Styrker er for svage til at løse Opgaven. Det maa derfor blive deres Sag at stille Forslag om Ændringer, og jeg glæder mig dertil. Og det kan jeg da sige, at hvis der kommer fornuftige og forsvarelige Ændringsforslag, vil de sikkert blive modtaget, selv om de skulde komme fra konservativ Side. Deri adskiller nemlig det socialdemokratiske Parti sig paa velgørende Maade fra det konservative Folkeparti, at vi tager gerne imod gode Raad, selv om de kommer fra politiske Modstandere.

Jeg har ikke mere at føje hertil, og jeg skal til Slut kun sige dette, at saafremt man fra Venstre eller fra anden Side ønsker at gaa ind i en Forhandling om dette Lovforslag, er vi, hvad jeg alt har antydet, og hvad ogsaa er antydet af de højtærede Ministre, rede til en Forhandling om Forslaget. Men det kan kun blive paa dette Grundlag og indenfor de Rammer, som alt er givet i Forslaget. Der kan forhandles om Enkeltheder derindenfor, bedre Organisation, anden Opstilling og saadant noget; men Rammerne og Anerkendelsen af, at det ikke tilsigter at skulle røgte nogen egentlig militær Opgave, men kun være det, det angiver, et Bevogtningskorps for Landet og en Statsmarine, saaledes som det er udtrykt i Forslagets Titel og i Forslagets § I, maa bevares — derudover kan naturligvis vor Forhandlingsvillie ikke gaa.

I. A. Hansen: Flere ærede Talere har under denne Forhandling beskæftiget sig med Hr. J. C. Christensen og den Udtalelse, han fremsatte her i Tinget under Finanslovbehandlingen den 17. Januar 1899. Først beskæftigede det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen sig med denne Udtalelse, og senere gjorde det ærede Medlem Hr. Parkov det, idet han til sin Kommentar føjede, at J. C. Christensen senere fuldstændig ændrede sin Mening. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen var inde paa en Omtale af J. C. Christensens Ord den Gang, og han var for sit Vedkommende saa venlig at føje til, at J. C. Christensen senere — „i Aarenes

Løb“ — ændrede sit Standpunkt. Endelig var den højtærede Forsvarsminister inde paa J. C. Christensens Udtalelse og gav til Bedste en gammel Almanakfortælling om J. C. Christensens tabte Tro.

Nu ved jeg ikke, hvor mange Gang denne Historie om Hr. J. C. Christensen er korrigeret her fra denne Talerstol, han har selv gjort det mindst en halv Snes Gange; og der er neppe mange, som har fulgt med i den politiske Kamp i dette Land, som er uvidende om, hvorledes J. C. Christensens Standpunkt var den Gang, og hvorledes han selv vilde have sine Ord opfattet. Men nu, da vort Partis gamle Fører har forladt den politiske Arena, er der aabenbart en Bestræbelse i Gang for at danne Myte om ham, en Myte gaaende ud paa, at han i 1899 skulde have fornægtet Landets Forsvarpligt i Tilfælde af Angreb, og at han derfor nu ganske stille kan indrulleres i Afrusternes Garde. Derfor finder jeg det bedst endnu en Gang at slaa fast, hvad det var, Hr. J. C. Christensen sagde og mente i 1899.

Den Udtalelse, man sigter til, staar refereret paa Sp. 1969 i Folketingstidende for 1899, og den lyder saaledes — efter nogle forudgaaende Bemærkninger samles det i denne Udtalelse:

„Vi maa altsaa indrette vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi kunne konstatere et Retsbrud, naar nogen vil krænke vor Neutralitet, og vi maa altsaa have vort Forsvarsvæsen saaledes indrettet, at en fremmed Magt ikke med en Haandfuld Folk eller f. Eks. med et enkelt Skib kan komme og slaa os til Jorden. Videre end til at *konstatere* vor Neutralitet kunne vi ikke naa.“

Det er altsaa den Udtalelse, som Hr. J. C. Christensen senere, i Aarenes Løb, skulde have ændret. Men allerede næste Dag, den 18. Januar 1899, havde J. C. Christensen Lejlighed til at tage Ordet igen i Folketinget, og overfor forskellige Forsøg paa Fortolkninger af hans Udtalelser siger han — det staar paa Sp. 2024—25:

„Jeg vil indrømme adskillige Talere, at enten man siger: man vil „værne“ sin Neutralitet, eller „forsvare“ sin Neutralitet, eller „værne om“ sin Neutralitet, eller „konstatere“ sin Neutralitet, beror Betydningen heraf paa, hvad man lægger ind i disse Ord.“

Og paa samme Spalte føjer han saa til:

„Naar jeg derfor har sagt, at det, vi skulle gøre, er alvorlig at konstatere vor Neutralitet, konstatere det Retsbrud, som finder Sted, naar en Magt angriber os og krænker vor Neutralitet,